

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v hlavním líčení konaném dne 7. ledna 2009 v Plzni v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ivety Zítkové a přísedících Mgr. Věry Šaškové a Mgr. Miroslava Šteinbacha, **t a k t o** :

Obžalovaný

Sxxxxxxxx Zxxxxxxxx

nar. xx.xx.19xx, bytem Zxxx, Bxxxxxxxx 6xx, okres xxxxxxx xxxxxxxxxxx, t.č. ve výkonu trestu ve Věznici Plzeň v jiné trestní věci,

je vinen,

ž e

odsouzení Ixxx Gxxx, Mxxxxx Zxxxxxx a Pxxx Bxxxxx se počátkem roku 1996 v přesně nezjištěném místě v České republice dohodli na jimi organizovaném dovozu 96% lihu z lihovarů v Itálii do České republiky, při němž bude v místě nakládky celním orgánům deklarován vývoz lihu do Litevské republiky, před jeho dovozem do České republiky budou řidičům jízdních souprav přepravujících líh vyměněny doklady o vývozu lihu za doklady o tranzitu jiného zboží nepodléhajícího spotřební dani, které řidiči předloží na vstupu do České republiky orgánům celní správy, na území České republiky bude líh vyskladněn bez celního projednání a na tranzitním celním prohlášení s nepravdivým údajem o přepravované komoditě celník za odměnu potvrdí výstup jízdní soupravy se zbožím na Slovensko, a poté sjednali Ixxx Gxxxx a Mxxxxx Zxxxxxx s dalšími obviněnými podloudnou přepravu lihu do České republiky a v září 1996 prostřednictvím Kxxxx Pxxxxxxx s celníkem Kxxxx Nxxxxx potvrzování nepravdivých údajů na tranzitních celních prohlášeních o výstupu kamionů se zbožím do Slovenské republiky celníkem Zxxxxx Hxxxxxx, přičemž s využitím tranzitních celních prohlášení získaných od Pxxxx Bxxxxx s nepravdivými údaji o přepravované komoditě, které Zxxxx Hxxxx následně opatřil nepravdivým potvrzením o vývozu zboží do Slovenské republiky přes hraniční přechod Bumbálka, dovezli do České republiky a

Sxxxxxxx Zxxxx jízdní soupravou SPZ CE 89-50 a CE 11-39 přes hraniční přechod Rozvadov, okres Tachov,

dne 18.11.1996 26.040 litrů 96% lihu odebraného dne 15.11.1996 v italském lihovaru Deposito Fiscale VINAL S.p.A., Via Milano, 42, CASTEGGIO, jehož dovoz při vstupu do České republiky celnímu orgánu deklaroval jako tranzit dřevěného nábytku pro slovenského odběratele Satur, Piešťany,

dne 02.12.1996 26.040 litrů 96% lihu odebraného dne 27.11.1996 ve stejném lihovaru, jehož dovoz byl při vstupu do České republiky celnímu orgánu deklarován jako tranzit keramické žáruvzdorné stavebniny pro stejného slovenského odběratele,

dne 12.12.1996 26.256 litrů 96% lihu odebraného dne 09.12.1996 v italském lihovaru DISTER - COOP, Via Granarolo, 231, FAENZA, jehož dovoz při vstupu do České republiky celnímu

orgánu deklaroval jako tranzit osinkocementových desek pro slovenského odběratele Satur, s.r.o., Bratislava,

dne 16.01.1997 26.000 litrů 96% lihu odebraného dne 14.01.1997 v italském lihovaru Deposito Fiscale VINAL, S.p.A., Via Milano, 42, CASTEGGIO, jehož dovoz při vstupu do České republiky celnímu orgánu deklaroval jako tranzit dřevotřískových desek pro slovenského odběratele TSKI, s.r.o., Starý Smokovec,

přičemž tímto podloudným dovozem lihu a jeho vyskladněním na nezjištěném místě v České republice, bez vědomí Celní správy České republiky, došlo ke zkrácení státu na spotřební dani, dani z přidané hodnoty a na cle o **27.214.105,- Kč**,

t e d y

ve větším rozsahu zkrátil daň a clo a takovým činem způsobil škodu velkého rozsahu,

č í m ž s p á c h a l

trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné dávky podle § 148 odstavec 1, odstavec 4 trestního zákona v platném znění a

o d s u z u j e s e

Podle § 148 odst. 4 trestního zákona za použití § 40 odst. 1 trestního zákona k trestu odnětí svobody v trvání **č t y ř (4) roků**.

Podle § 39a odst. 3 trestního zákona za použití § 39a odst. 2 písm. b) trestního zákona se pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazuje **do věznice s d o z o r e m**.

Odůvodnění

Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Plzni podal dne **19.8.2003** ke zdejšímu soudu obžalobu na obžalované Ixxxx Gxxxx, Mxxxxxxxx Zxxxxxx, Pxxxx Bxxxxxx, Sxxxxxxxx Zxxxxx, Lxxxxxxxx Bxxxxx, Vxxxxxxxx Kxxxxxx, Jxxxxxxxx Šxxx a Jxxx Sxxxxxxxx, kterým bylo kladeno za vinu spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 148 odst. 1, odst. 3 trestního zákona ve znění platném ke dni 31.12.1997.

Krajský soud v Plzni **svým rozsudkem ze dne 8.11.2005** uznal jmenované obžalované vinnými ze spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné dávky dle § 148 odst. 1, odst. 4 trestního zákona, když obžalovaného Sxxxxxxxx Zxxxxx odsoudil podle § 148 odst. 4 trestního zákona k trestu odnětí svobody v trvání pěti a půl roku, pro jehož výkon jej zařadil podle § 39a odst. 2 písm. b) trestního zákona do věznice s dozorem. Současně byl obžalovanému Sxxxxxxxx Zxxxxxx uložen podle § 49 odst. 1 trestního zákona trest zákazu činnosti spočívající v jakékoliv činnosti, jež je spojena s mezinárodní přepravou zboží a to na dobu v trvání šesti roků. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný Sxxxxxxx Zxxxxx odvolání, o němž rozhodoval **Vrchní soud v Praze, který rozsudkem ze dne 23.5.2006** postupoval tak, že podle § 258 odst. 1 písm. d), e), odst. 2 trestního řádu ohledně obžalovaných Ixxxx Gxxxx, Mxxxxxx Zxxxxxx, Pxxxx Bxxxxxx, Sxxxxxxxx Zxxxxx a Jxxxxxxxx Šxxxxrozsudek Krajského soudu v Plzni v celém rozsahu zrušil a podle § 259 odst. 3 trestního řádu vrchní soud znovu rozhodl ohledně Sxxxxxxxx Zxxxxxx, že jej *uznal vinným trestným činem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 148 odst. 1, odst. 4 trestního zákona v platném znění a konkrétně obžalovaného Sxxxxxxxx Zxxxxx odsoudil podle § 148 odst. 4 trestního zákona k trestu odnětí svobody v trvání **pěti roků**, pro jehož výkon jej zařadil do věznice s dozorem*. Další trest již obžalovanému Sxxxxxxxx Zxxxxxx uložen nebyl. Odsouzený Sxxxxxxxx Zxxxxx pak uvedený pětiletý nepodmíněný trest odnětí svobody nastoupil do Věznice v Českých Budějovicích dne **18.10.2006 v 11.20 hodin**. Předpokládaný **konec trestu byl původně stanoven na den 18.10.2011**.

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 13.8.2008 o dovolání odsouzeného Sxxxxxxxx Zxxxxx tak, že podle § 265k) odst. 1, odst. 2 trestního řádu se zrušují rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 23.5.2006 sp.zn. 3 To

28/2006 a rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 8.11.2005 sp.zn. 3 T 14/2003, a to v části týkající se Sxxxxxxxx Zxxxxx. Podle § 265k) odst. 2 trestního řádu se v rozsahu tohoto zrušení zrušují všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Dalším výrokem pak postupem dle § 265l) odst. 1 trestního řádu přikázal Nejvyšší soud České republiky Krajskému soudu v Plzni, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Nejvyšší soud České republiky v návaznosti na toto rozhodnutí pak dal dne **13. srpna 2008** Věznici Plzeň příkaz k propuštění jmenovaného Sxxxxxxxx Zxxxxx z výkonu trestu odnětí svobody.

Nejvyšší soud České republiky dal krajskému soudu závazné pokyny spočívající především v tom, že tento by měl v dalším řízení posoudit, zda skutek, pro který byl obžalovaný Sxxxxxxxx Zxxxx uznán vinným a odsouzen v posuzované trestní věci, je či není totožný se skutkem, pro který byl stejný obžalovaný uznán vinným rozsudkem Zemského soudu v Norimberku ze dne 9.4.1998 sp.zn. 12 KLs 509 Js 1393/97. K tomuto závěru pak dospěl nejvyšší soud komparací výrokové části rozsudku Krajského soudu v Plzni se skutkovými zjištěními uvedenými pod body 6 – 9 zmíněného rozsudku Zemského soudu v Norimberku. V dalším se pak měl Krajský soud v Plzni vypořádat s otázkou charakteru účasti obžalovaného na posuzované trestné činnosti v tom smyslu, zda se jednalo o spolupachatelství či o účastenství ve formě pomoci.

Krajský soud v Plzni jako soud věcně a místně příslušný dle § 17, § 18 odst. 1 trestního řádu projednal v hlavním líčení konaném 7. ledna 2009 znovu trestní věc obžalovaného Sxxxxxxxx Zxxxxx a dospěl ke skutkovým zjištěním popsáním dopodrobna ve výroku tohoto rozsudku.

Krajský soud v Plzni již ve svém prvním rozsudku ze dne 8.11.2005 týkající se všech původně žalovaných osob včetně obžalovaného Sxxxxxxxx Zxxxxx, rozdělil obžalované na dvě skupiny, když ohledně obžalovaných Gxxxx, Zxxxxx a Bxxxxx shledal, že právě oni byli osobami, které při daných dovozech byly v pozici *organizátorů*, zatímco úloha jednotlivých řidičů nebo soukromých dopravců či zaměstnanců dopravních firem tvoří skupinu druhou, odlišnou svojí účastí na posuzované trestné činnosti. Senát Krajského soudu v Plzni, po provedení rozsáhlého dokazování u hlavního líčení, uzavřel, že se obžalovaní společně dohodli na jimi organizovaném dovozu 96% lihu z lihovaru v Itálii do České republiky, když tohoto organizování se účastnily i osoby další. Ovšem ty nebyly postaveny před senát Krajského soudu v Plzni. Tomu odpovídá šetření cizozemských orgánů, kdy v návaznosti na toto šetření nelze odhlédnout ani od původního sdělení obvinění. Je tedy zřejmé, že na organizování celé trestné činnosti se podílely ještě další osoby nad rámec osob, o nichž rozhodoval senát Krajského soudu v Plzni svým rozsudkem z 8.11.2005. Z důkazů

provedených při hlavním líčení vyplývá další účast osob na organizování nakládky lihu. Nelze pominout nutnost objednání lihu, placení včetně vyhotovování fiktivních přepravních dokladů případně nutnost dojednání přeprav nejenom na výstupní celnici, ale i na celnici v Rozvadově a v neposlední řadě i objednání vhodných přepravních a zabezpečení vykládky v předem stanovené lokalitě. Provedenými důkazy pak bylo nepochybně zjištěno, že to byli právě dnes již pravomocně odsouzení Gxxxx a Zxxxxx, kdo zajišťovali prostřednictvím celníků Nxxxx a Hxxxxx potvrzení dokladů o vývozu zboží na Slovensko, a že to byl právě odsouzený Bxxxx, kdo pod jménem Karel komunikoval s řidiči souprav, vyměňoval jim přepravní doklady a dokonce spolupůsobil i při jednání na celnici.

Všechny tyto skutečnosti potvrzoval ve své výpovědi i obžalovaný Zxxxx. Ten se ostatně již v přípravném řízení k nezákonnému dovozu lihu doznal a uvedl, že o tom, že je nakládán líh mu řekla polsky mluvící osoba, se kterou byl v Itálii v blízkosti lihovaru kontaktován. Věděl též bezpečně o tom, že jsou mu vyměňovány doklady deklarující jiný druh zboží k proclení, navíc, že toto zboží je vykládáno na území České republiky, ačkoliv podle nových dokladů jím předkládaných mělo být provedeno na Slovensko. Věděl tedy bezpečně o tom, že je porušován tranzit zboží. Tohoto jednání se pak obžalovaný Sxxxxxxx Zxxxx dopouštěl zcela vědomě, dokonce v jednom případě s původně spoluobžalovaným Kxxxxxx, kterému předával své zkušenosti z předešlých jízd.

Již Vrchní soud v Praze se ve svém rozsudku ze dne 23.5.2006 neztotožnil s námitkami uplatněnými v podaném odvolání proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 8.11.2005, v němž odvolatel poukazoval na totožnost skutku, za který byl obžalovaný Zxxxx ve Spolkové republice Německo již pravomocně odsouzen. Vrchní soud tehdy uzavřel, že z provedeného dokazování vyplynulo, že ve Spolkové republice Německo byl obžalovaný odsouzen za to, že předkládal vyměněné padělané doklady na celnici na Waidhausu, čímž alkohol unikl řízení o odkladu daní a vznikl tak bezprostředně daňový dluh podle zákona o lihovém monopolu na území Spolkové republiky Německo ve výši nejméně **4.457,60 DM**. Posuzované jednání obžalovaného však spočívalo v tom, že převážel hraniční přechod Rozvadov podloudně líh, přičemž tímto podloudným dovozem a jeho vyskladněním na nezjištěném místě v České republice, bez vědomí Celní správy České republiky, došlo ke zkrácení státu na spotřební dani a dani z přidané hodnoty a na cle ve výši **27.144.105,-- Kč**. *Vrchní soud v Praze tehdy uzavřel, že neshledává totožnost jednání a totožnost následku, jak namítal v podaném odvolání obžalovaný Zxxxx. Vrchní soud nesdílel ani názor odvolatele, že ustanovení § 148 trestního zákona je normou s blanketní dispozicí a poukazuje na komentář k trestnímu zákonu. K zažalovanému trestnému jednání došlo na přelomu roku 1996 a 1997, byla způsobena škoda na jednotlivých daních a clu vyčíslená v době nelegálních dovozů a měnit výši škody v návaznosti na přijetí příslušných nových právních norem v návaznosti na vstup České republiky do Evropské unie není důvodné.*

Senát Krajského soudu v Plzni ani poté, co provedl důkaz rozsudkem Zemského soudu v Norimberku ze dne 9.4.1998 nedospěl k jinému závěru, než jaký je obsažen v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 8.11.2005 a následně v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 23.5.2006. Rozsudkem Zemského soudu v Norimberku ze dne 9.4.1998 byl dle názoru senátu Krajského soudu v Plzni Sxxxxxxx Zxxxx odsouzen pro nesplnění povinnosti zcela jiné povahy. Byl uznán vinným, že celní dokumenty, které jsou zapotřebí k nezdaněnému vývozu alkoholu z území Evropské unie, neodevzdal na příslušném celním úřadu Waidhaus a neodvedl daň. *Tento následek způsobil v době, kdy Česká republika nebyla členem Evropské unie a nebyl tedy spáchán k její škodě.* Uvedené následky pak zjevně nejsou totožné, když každý z nich postihl jiný poškozený subjekt, a to ještě navíc rozdílným způsobem. Pro posouzení totožnosti jednání popsaného ve výroku rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 8.11.2005 a Zemského soudu v Norimberku ze dne 9.4.1998 je rozhodné posouzení jeho kauzálního významu pro zkrácení daně. Takové hodnocení nelze provést bez hodnocení právního režimu, v němž Sxxxxxxx Zxxxx přepravoval líh z Itálie do České republiky. Tento právní režim je zevrubně popsán ve zprávě Celního ředitelství Plzeň ze dne 23.7.2001, která byla k důkazu čtena v rámci dokazování před vynesením prvního odsuzujícího rozsudku shora citovaného.

V době dovozu lihu Sxxxxxxxxx Zxxxxxx z Itálie do České republiky se jako základní celní doklad v zemích Úmluvy (Evropská unie – EU a Evropské sdružení volného obchodu – ESVO) používal „Jednotný administrativní doklad“, v ČR to byl tiskopis označený jako Jednotná celní deklarace – JCD. Podle obsahu a účelu (podle celního režimu pro který je doklad projednán), je označován zkratkami. V zemích EU např. doklad **EX (vývoz), T1 a T2 (režim společného tranzitu)**. V České republice se pak po vyplnění používá pro tento celní doklad označení Jednotná celní deklarace, ve zkratce **JCD**, případ. Jednotná celní deklarace doplňková (při více položkách zboží) – např. pro režimy volný oběh nebo vývoz a tranzitní celní prohlášení – **TCP** pro režim tranzit, národní tranzit nebo režim společného tranzitu. Při vývozu zboží z Evropské unie potvrzuje doklady vztahující se k vyváženému zboží místně příslušný celní úřad odesílatele, které vyplní odesílatel nebo jiným zmocněná osoba, zahraniční subjekt. **Doklady při vypravení zásilky přebírá dopravce (řidič)**. Tyto doklady jsou při výstupu z Evropské unie předkládány celnímu úřadu. V případě vývozu do ČR ze sousedních zemí nebo tranzitu zboží do třetích zemí výstupní celní úřad oba doklady potvrzuje a daný režim ukončí. V případě vývozu do ČR ze sousedních zemí potvrzení o výstupu celnice zasílá příslušnému cizozemskému vnitrozemskému celnímu úřadu a zároveň odesílateli. Jako daňový doklad zde slouží potvrzení, doklad **D.A.A.** U přeprav ethylalkoholu provedených obžalovaným Zxxxxxx bylo zboží (ethylalkohol) projednáno v Itálii do režimu T1. V posuzované věci se jednalo o režim vývozu zboží ze zemí společenství, přičemž bylo

deklarováno, že zboží bude trvale ponecháno v nečlenské zemi. Při přepravě v rámci zemí společenství jsou přitom uplatňovány zásady režimu společného tranzitu.

Ze shora uvedeného jednoznačně vyplývá, že výše uvedený režim vykazuje všechna pravidla a zásady režimu společného tranzitu, avšak režim musí být vždy ukončen v okamžiku, kdy zboží opouští poslední zemi společenství, a to před vstupem do nečlenské země. Zboží ve zmíněném režimu nemůže (legálně) vstoupit na území ČR, český celní úřad by celní doklady nepřijal (ani by nemohl, neboť by příslušné výtisky TCP byly již deklarantovi odebrány). Deklarant je tedy povinen předložit českému celnímu úřadu nové celní doklady a navrhnout propuštění zboží do příslušného režimu (např. volný oběh, tranzit, společný tranzit).

Z uvedeného celního režimu T1, v němž byl alkohol obžalovaným Sxxxxxxxx Zxxxxx z místa nakládky v Evropské unii přepravován, vyplývá, že zatajením celních dokladů vystavených při nakládce alkoholu v Itálii před celními orgány SRN nemohlo dojít ke zkrácení daně ve smyslu jejího nevyměření celním orgánem člena Evropské unie. Místně příslušný celní úřad odesílatele ví o tom, kdo nezdaněný lih naložil a v jakém množství, neboť vystavuje relevantní doklady vztahující se k lihu, který je deklarován jako zboží určené k vývozu z Evropské unie. Skutečnosti jemu známé postačují k tomu, aby na jejich základě byla vyměřena daň, která náleží členům Evropské unie, pokud přepravce lihu neohlásí na příslušném celním úřadu vývoz alkoholu z Evropské unie a nedoloží tuto skutečnost celními doklady. *Tím, že Sxxxxxxxx Zxxxx nedoložil celnímu orgánu, člena Evropské unie, vývoz lihu ze SRN do nečlenské země Evropské unie, vznikl podle zjištění Zemského soudu v Norimberku bezprostředně daňový dluh podle zákona o destilačním monopolu, který Sxxxxxxxx Zxxxx nezaplátil. Pro tento následek byl také rozsudkem Zemského soudu uznán vinným a následně odsouzen.*

Pakliže byly celní doklady vystavené Sxxxxxxxx Zxxxxx místně příslušným celním úřadem (člena EU), v místě nakládky lihu významné pro vyměření daně celním úřadem, člena EU, pak takové doklady byly pro vyměření daně orgánem celní správy ČR irelevantní, jak je zřejmé ze zprávy Celního ředitelství Plzeň ze dne 23.7.2001. Ke zkrácení daně, která náležela České republice spolu s dovozním clem, došlo jejím nevyměřením orgánem Celní správy ČR, jemuž Sxxxxxxxx Zxxxx zatajil dovoz lihu a jemuž nepředložil nové celní doklady s návrhem na propuštění zboží do volného oběhu v tuzemsku. *Zemským soudem v Norimberku byl tedy Sxxxxxxxx Zxxxx uznán vinným a odsouzen za zatajení vývozu lihu z Evropské unie, když na druhé straně Krajským soudem v Plzni byl odsouzen za zatajení dovozu lihu do České republiky ze zemí Evropské unie. Oběma soudy byl odsouzen za omisivní jednání, avšak každým z nich za omisivní jednání zcela jiného obsahu.*

S ohledem na shora uvedené senát Krajského soudu v Plzni uzavřel, že bylo nade vše pochybnost prokázáno, že Zemský soud v Norimberku odsoudil Sxxxxxxxx Zxxxxx za skutky lišící se od skutků, pro které byl jmenovaný odsouzen Krajským soudem v Plzni původním rozsudkem ze dne 8.11.2005, a to jak jednáním, tak i následkem. Krajský soud má za to, že nejde o skutky totožné a nelze proto namítat, že pravomocné odsouzení Sxxxxxxxx Zxxxxx Zemským soudem v Norimberku vytvořilo zákonnou překážku podle § 11 odst. 4 tr.řádu bránící odsouzení obžalovaného Krajským soudem v Plzni. Skutečnost, že byl Sxxxxxxxx Zxxxxx odsouzen rozsudkem Zemského soudu v Norimberku soud promítne do svých úvah o druhu a výměře trestu, který byl obžalovanému Zxxxxxxx tímto rozsudkem uložen, jak o tom bude hovořeno níže.

Nejvyšší soud ve svém usnesení též poukázal na to, že soudy (myšleno krajský a vrchní soud) dostatečně neobjasnily otázku, zda obžalovaný Sxxxxxxxx Zxxxxx jednal jako **spolupachatel**, a to přesto, že obžalovaný námítkou, že soudy řádně nezkoumaly, že se činu dopustil toliko jako řidič a k jednotlivým úkolům byl ostatními pouze instruován, vnesl již v předchozích stádiích trestního řízení. Nejvyšší soud pak poukazuje na to, že ani soud druhého stupně (Vrchní soud v Praze) se okolnostmi vztahující se k tomu proč byl obžalovaný Sxxxxxxxx Zxxxxx uznán vinným jako spolupachatel, vůbec nezabýval. Dále Nejvyšší soud ČR cituje ustanovení § 9 odst. 2 tr.zákona o spolupachateli a dále ustanovení trestního zákona týkající se účastníka. Uložil Krajskému soudu v Plzni, aby znovu posoudil, jak byl obžalovaný Sxxxxxxxx Zxxxxx zapojen do trestné činnosti a se zřetelem k jeho roli a podílu na celém jednání následně posoudil naplnění podmínek spolupachatelství dle § 9 odst. 2 tr.zákona či event. pomoci dle § 10 odst. 1 písm. c) tr.zákona.

Senát Krajského soudu v Plzni považuje za nezbytné poznamenat, že Sxxxxxxxx Zxxxxx, ohledně něhož byl zrušen v dovolacím řízení Nejvyšším soudem ČR rozsudek krajského soudu i rozsudek Vrchního soudu v Praze, není jediným řidičem kamionové dopravy, který se v souvislosti s podloudným dovozem lihu z Itálie do České republiky, ocitl před Krajským soudem v Plzni. Otázkou spolupachatelství či formy účastenství se tak i v jiných trestních věcech ve vztahu k řidičům kamionů, kteří přepravovali líh z Itálie do ČR, zabývaly senáty krajských soudů, v odvolacím řízení se posléze touto problematikou zabýval vrchní soud v mnoha trestních věcech, které byly postupně zažalovány a odsouzeny.

Obžalovaný Sxxxxxxxx Zxxxxx, stejně jako ostatní řidiči, jako přepravce nesl za převážené zboží odpovědnost a nemohl přehlédnout zjištěná fakta. Obžalovaný Zxxxxx věděl, že je mu nakládán líh, doznal, že mu to sdělila polsky mluvící osoba, se kterou byl v Itálii

v blízkosti lihovaru kontaktován. Nad tímto faktem se nepozastavil, nepozastavil se ani nad tím, že ještě v průběhu jízdy byl kontaktován neznámou osobou, se kterou nemusel vůbec ztrácet čas a která mu následně odebrala italské doklady od nákladu lihu a předala mu doklady jiné s tím, aby je předložil při celním odbavení. Řídil se dispozicemi jemu neznámých lidí ač jako zkušený řidič mezinárodní kamionové dopravy si byl vědom toho, že nevezve náklad zboží bez hodnoty, ale ve čtyřech krátce po sobě jdoucích jízdách vezl 130 dvousetlitrových sudů s 96% ethylalkoholem. Následně po vykládce zboží, bez toho, že by řidič kontaktoval policii, je toto jeho počínání zopakováno. Obžalovaný tak činil s plným vědomím toho, že komodita, kterou přepravuje, bude formálně změněna, a to za tím účelem, aby byl stát krácen na spotřební dani, DPH a cle. To, že se bude jednat o vysoká čísla, muselo být obžalovanému též naprosto zřejmé, když nejel s jedním sudem ethylalkoholu na korbě vozu. Nelze přehlédnout, že tohoto jednání se dopouštěl zcela vědomě a dokonce v jednom případě s obžalovaným Kxxxxxx, kterému předával své zkušenosti z předešlých jízd.

Na tomto místě musí senát krajského soudu připomenout, že ve vztahu k těžšímu následku v ustanovení § 148 odst. 4 tr.zákona ke vzniku škody velkého rozsahu postačí zavinění ve formě nedbalosti. Z chování obžalovaného Zxxxxx jednoznačně vyplynulo, že si byl účelu cesty vědom již od samého počátku, kdy jízdu s kamionem nastoupil. Je nutno připustit, že nejvyšší profit z nelegálního vozu alkoholu měli organizátoři tohoto obchodu, ale *obžalovaný Zxxxx a spolu s ním i ostatní řidiči kamionové dopravy byli významným článkem řetězu obchodu s ethylalkoholem. Na druhou stranu* však nelze vyloučit, že v době, kdy byla celá transakce plně v běhu svého jednání, jehož nekalost si jednotliví řidiči plně uvědomovali (včetně obžalovaného Zxxxxx), litovali toho, ale nedokázali v sobě najít odvahu věc oznámit policii mimo jiné i z obav o to, aby nepřišli o práci.

Senát Krajského soudu v Plzni s ohledem na shora uvedené uzavřel, že v daném případě šlo o společné jednání, jestliže každý ze spolupachatelů naplnil svým jednáním všechny znaky skutkové podstaty trestného činu tak, jak tomu bylo v posuzovaném případě, když obžalovaný Zxxxx naplnil svým jednáním všechny zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 148 odst. 1, odst. 4 tr.zákona v platném znění, neboť bylo prokázáno, že obžalovaný svým úmyslným jednáním ve větším rozsahu zkrátil daň a clo a takovým činem způsobil škodu velkého rozsahu, přičemž existují podmínky dané ustanovením § 88 odst. 1 tr.zákona.

Při úvaze o druhu a výši trestu vycházel soud ze všech hledisek uvedených v § 31 odst. 1 tr.zákona, zejména hodnotil stupeň společenské nebezpečnosti činu pro společnost (§ 3 odst. 4 tr.zákona), dále možnosti nápravy a osobní poměry obžalovaného Zxxxxx a

jeho aktuální osobní stav. Při ukládání trestu měl soud na mysli účel trestu stanovený v § 23 odst. 1 tr.zákona.

Při úvaze o stupni společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného Zxxxxx je třeba uvést, že tento se podílel na organizování vysoce nebezpečné trestné činnosti, když svým jednáním významnou měrou přispěl k dokonání trestného činu dle § 148 odst. 1, odst. 4 tr.zákona v platném znění. Obžalovaný svým jednáním porušil fiskální zájem státu na správném vyměření daně z přidané hodnoty, cla a spotřební daně. Bez významu není ani míra účasti obžalovaného tak, jak o tom bylo zmíněno již shora, obžalovaný jako řidič kamionové dopravy byl stěžejním článkem uvedeného řetězu celé organizace podloudného dovozu lihu z ČR, protože byl tím konečným důležitým článkem, který fakticky naložil líh na vůz, provedl jej za použití padělaných dokladů přes celní úřad Rozvadov a následně vyložil zboží na nezjištěném místě.

Obžalovaný byl v posuzované trestní věci ohrožen trestem vymezeným ustanovením § 148 odst. 4 platného trestního zákona v rozmezí od 5 do 12 roků. Při úvaze o trestu si byl soud vědom toho, že trestná činnost byla obžalovanými spáchána na přelomu roku **1996-97, tedy od jejího spáchání uplynula doba více jak 12 roků.**

K osobě obžalovaného Sxxxxxxxx Zxxxxx soud zjistil, že tento byl v letech 1985-2006 celkem 3krát soudně trestán, na první odsouzení z roku 1985 se vztahovala amnestie, ohledně dalších odsouzení je nutno říci, že v současné době odpykává postupně uložené tři tresty. Poprvé byl odsouzen rozsudkem **Okresního soudu v Ostravě ze dne 19.7.2004, sp.zn. 6T 20/2000** pro zpronevěru k 9 měsícům podmíněně, zkušební doba do 2.3.2006, když tento trest byl nařízen dne 25.1.2007, neboť byl změněn na nepodmíněný trest odnětí svobody ve výměře 9 měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s dozorem. Následně byl odsouzen rozsudkem **Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 31.1.2005, sp.zn. 27T 5/2005** opět pro zpronevěru k trestu obecně prospěšných prací, když rozhodnutím ze dne 6.2.2007 byl trest změněn na trest odnětí svobody nepodmíněně ve výměře 200 dnů, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou a současně mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce spojené s hmotnou odpovědností na dobu v trvání 3 roků. Poslední záznam v rejstříku trestů je rozsudkem **Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 24.7.2006, sp.zn. 3T 77/2006**, opět pro zpronevěru mu byl uložen trest odnětí svobody nepodmíněně ve výměře 30 měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou a byl mu uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce či povolání spojených s hmotnou odpovědností na dobu v trvání 3 roků. Z hodnocení Věznice Plzeň, kde v současné době obž. Sxxxxxxxx Zxxxxx tři zmíněné tresty postupně odpykává, bylo zjištěno, že byl dodán do výkonu trestu 18.10.2006 do Věznice České Budějovice, a to v posuzované trestní věci. Jeho

chování je na požadované úrovni, hodnocení je výlučně pozitivní. Účel trestu je odsouzeným plněn. Dostal celkem 4 kázeňské odměny za dobu od 5.4.2007 do 1.4.2008. Počátek všech postupně uložených trestů je **13.8.2008, tedy dnem, kdy byl rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, jenž mu byl uložen v posuzované trestní věci. Konec trestu je 31.5.2012, lhůta pro PP dne 6.7.2010.**

Při úvaze o trestu pak soud v intencích rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR (pakliže neshledal totožnost skutku mezi rozhodnutím norimberského soudu a Krajského soudu v Plzni), pak soud zohlednil trest, který mu byl uložen v SRN, byť za jinou trestnou činnost, ovšem bezprostředně související s posuzovanými skutky a promítl toto odsouzení do úvahy o trestu. Dále soud zohlednil skutečnost, že obžalovaný zřejmě nedokázal a ani dost dobře nemohl najít v sobě odvahu a nahlásit již po první jízdě věc policii, neboť sám vyjádřil, že doba byla tehdy velmi těžká a měl obavy ze ztráty zaměstnání a ztráty výdělku, kterým zabezpečoval rodinu. Fakt, že největší profit z nelegálního alkoholu měli organizátoři, obžalovaného nezbavuje trestní odpovědnost za spáchání posuzovaného jednání, ale staví vše poněkud do jiné polohy. Soud má za to, že v posuzované věci jsou splněny zákonné podmínky **§ 40 odst. 1 tr.zákona pro mimořádné snížení trestu**, když zde má na mysli především podmínky vážící se k osobě obžalovaného a možnostem jeho nápravy.

Krajský soud v Plzni, při úvaze o vhodném a spravedlivém trestu, vzal v úvahu odsouzení v SRN, vzal též v úvahu menší míru podílu a významu jednání obžalovaného na spáchání celé trestné činnosti organizované a realizované jinými osobami, vzal též v potaz pozitivní hodnocení z výkonu trestu odnětí svobody, i když trestní minulost obžalovaného hovoří o tom, že má sklony k závadovému chování a nejedná se v posuzovaném případě o exces z jinak řádného způsobu života, když zvážením všech těchto skutečností pak dospěl senát Krajského soudu v Plzni k závěru, že přiměřeným trestem k možnostem nápravy obžalovaného, ale i k okolnostem činu a zejména době, která od činu uplynula, je trest odnětí svobody **v trvání 4 roků**, pro jehož výkon zařadil soud obžalovaného Sxxxxxxx Zxxxxx **do věznice s dozorem** za použití modifikačního ustanovení § 39a odst. 3 tr.zákona, neboť v tomto mírnějším typu věznice než ve věznici s ostrahou, kam by měl být jinak zařazen, bude jeho převýchova lépe zaručena.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho opisu ke Krajskému soudu v Plzni. O tomto odvolání bude rozhodovat Vrchní soud ČR v Praze. Státní zástupce může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to i v neprospěch obžalovaného, poškozený může podat odvolání toliko v případě, že uplatnil nárok na náhradu škody, a to pro nesprávnost výroku o náhradě škody, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci.

Obžalovaný má právo podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Všechny shora uvedené oprávněné osoby mohou napadat rozsudek také proto, že výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházející rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh.

Státní zástupce může ve prospěch obžalovaného podat odvolání i proti jeho vůli, stejně tak proti vůli obžalovaného, jenž je zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo jeho způsobilost k právním úkonům je omezena, může za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě 5 dnů k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

V Plzni dne 7. ledna 2009

JUDr. Iveta ZÍTKOVÁ, v.r.

předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

L.Gamanová

